

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.605 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 4 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt België binnen op 10 november 2000 en verklaart zich vluchteling op 20 december 2000.

Op 6 februari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 december 2002 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Haar partner dient eveneens een aanvraag in, evenals zijn moeder en zussen.

Op 4 juli 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 4 september 2003 verklaart verzoekster zich opnieuw vluchteling. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 22 juni 2004 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot vestiging. Op 26 juli 2004 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 22 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster en haar partner onontvankelijk wordt verklaard. De aanvraag van de moeder en de drie zussen van verzoeksters partner wordt aanvaard en zij worden gemachtigd tot tijdelijk verblijf.

Op 19 juli 2006 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 27 december 2006 verklaart verzoekster zich voor de derde maal vluchteling.

Op 1 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 juli 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 3553 van 12 november 2007 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30 november 2007 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 18 december 2007 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster en haar partner hebben op dat moment drie kinderen die in België geboren zijn, de oudste dochter op 2 november 2001, het tweede kind op 14 juni 2003 en de jongste dochter op 9 juni 2007.

Op 29 januari 2008 dient verzoekster een vierde asielaanvraag in.

Op 5 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest nr. 15.963 van 16 september 2008 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

Op 21 mei 2008 dient verzoekster een vijfde asielaanvraag in.

Op 23 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest nr. 17.409 van 21 oktober 2008 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

Op 30 juni 2008 dient verzoekster een zesde asielaanvraag in.

Op 4 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 23 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 december 2007 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De door de betrokkene aangehaalde elementen van integratie, waaronder het verblijf in België sedert 2000, de geboorte van haar kinderen en hun schoolgaan, zijn geenszins van aard om te kunnen doen aannemen dat de verzoekster de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kon indienen vanuit het herkomstland of vanuit een derde land overeenkomstig de normaal geldende procedure. Niets verhindert de betrokkene om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied.

De verzoekster wist immers dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

De verzoekster diende volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister verschillende asielaanvragen in.

De eerste, ingediend op 20/12/2000, werd afgesloten op 11/07/2003 door middel van de Bevestigende Beslissing van Weigering van Verblijf genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Deze definitieve weigeringsbeslissing voorzien van een bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten, werd haar op 15/07/2003 betekend.

De betrokkene diende op 04/09/2003 een tweede asielaanvraag in, die dezelfde dag werd afgesloten door middel van de weigering van in overwegingname, bijlage 13 quater, met een bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten. Deze beslissing werd haar dezelfde dag nog betekend.

De verblijfssituatie van de betrokkene werd na deze twee asielprocedures onderzocht in het kader van haar eerste regularisatieverzoek, ingediend samen met haar partner. Dit verzoek werd op 22/06/2006 geweigerd met betekening op 19/07/2006. Daarbij werd opgemerkt dat de duur van haar asielprocedures, namelijk minder dan 2 jaar en 7 maanden voor de eerste en 1 dag voor de tweede niet van die aard waren dat ze als onredelijk lang konden beschouwd worden. Bovendien werd het resultaat van het socio-economisch onderzoek besproken, waaruit bleek dat haar kennis van de Nederlandse taal te wensen over liet. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied uiterlijk op 18/08/2006 te verlaten, betekend. Daar haar verblijf sedert het jaar 2000 in het kader van deze asielprocedures reeds onderzocht en afgewezen werd, kan dit element nu niet meer in aanmerking worden genomen als een buitengewone omstandigheid.

Op 27/12/2006 verklaarde de verzoekster zich een derde maal kandidaat-vluchteling. Deze procedure werd op 12/11/2007 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 29/01/2008 diende ze een vierde asielaanvraag in, op 21/05/2008 een vijfde en op 30/06/2008 een zesde.

Deze aanvragen werden telkenmale afgesloten door een weigering van in overwegingname, bijlage 13 quater, met een bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten. Deze beslissingen werden haar telkenmale dezelfde dag nog betekend, namelijk respectievelijk op 05/05/2008, 23/06/2008 en op 04/07/2008.

De duur van de laatste asielprocedure, te weten zo'n 11 dagen, was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De betrokkene heeft de duur van het totale legale verblijf, in afwachting van een uitspraak betreffende de opeenvolgende asielprocedures, enkel aan zichzelf te wijten door het veelvuldig opstarten van een asielprocedure, in een poging om haar verblijf te rekken. Het is daarbij veelbetekenend dat haar drie laatste asielaanvragen werden verworpen door middel van een beslissing tot niet in overwegingname van de aanvraag wegens het gebrek aan nieuwe elementen. Derhalve kan de duur van de deze procedures niet worden opgeteld.

Het is tijdens dit precaire verblijf dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond en dat zij het schoolbezoek van de kinderen liet doorgaan. Zodoende poogt zij om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat haar niet in dank kan worden afgenomen.

De geboorte van haar kinderen op Belgische bodem vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij dezelfde verblijfstoestand hebben als de ouders en zij hun ouders dus dienen te vergezellen op het moment dat zij gevolg geven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten.

Het schoolgaan van de kinderen is evenmin uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Zij brengt geen enkel element aan, dat aantoont dat deze scholing niet gelijktijdig zou kunnen verdergezet worden in het herkomstland. Bovendien wordt in het verzoekschrift niet aangehaald dat deze scholing een bijzonder onderwijs zou vergen of een infrastructuur die ter plaatse niet aanwezig zou zijn. De betrokkene wist dat de scholing enkel een tijdelijke oplossing is in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van de asielprocedure om die ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

De verzoekster beweert dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt. Nochtans is het zo dat het haar niet is toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te verrichten terwijl ze niet aantoont dat ze in het herkomstland geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid om alzo in te staan voor het levensonderhoud van haar gezin.”

Op 5 november 2008 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980). De betrokkene werd niet als vluchteling erkend. Haar laatste asielprocedure, aanhangig gemaakt op 30/06/2008, werd afgesloten door een weigering tot in overweging name, de bijlage 13 quater dd. 04/07/2008, met het bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten. Deze beslissing werd haar dezelfde dag betekend. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds op illegale wijze in het Rijk.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster geen ernstig middel ontwikkelt.

De middelen worden hieronder ondernomen. Deze laten niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip ‘middel’ in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota zelf twee middelen in de uiteenzetting van verzoekster onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

2.2. De verwerende partij werpt eveneens een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoont op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

In het verzoekschrift stelt verzoekster het volgende:

“Zij baseert zich daarbij op dezelfde argumenten als diegene die haar echtgenoot Muhamed SOKOLJI in zijn analoge vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring heeft laten gelden, en die zij integraal overneemt en mutatis mutandis tot de hare maakt.”

Verzoekster heeft een eigen aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend en op basis van deze aanvraag werd een afzonderlijke beslissing genomen die los staat van de beslissing genomen ten opzichte van haar partner. Bijgevolg worden de middelen die verzoekster aanvoert beschouwd als middelen gericht tegen de huidige bestreden beslissing die in haar hoofde werd genomen.

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Op grond van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht moet elke bestuurshandeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De materiële motiveringsplicht werd geschonden

1. Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Om die reden zal een motievencontrole altijd uit vier stadia bestaan waarbij men begint bij het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk de inhoud van de beslissing.

Zoals vermeld werd door verzoeker op 7.12.2007 een regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Bij beslissing d.d. 23.10.2008 (betekend op 5.11.2008) werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze weigering is gesteund op een schending van de motiveringsplicht doordat de Dienst voor Vreemdelingenzaken stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Deze stelling wordt echter niet regelmatig gemotiveerd.

De beslissing d.d. 23.10.2008 stelt:

'De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De door de betrokkene aangehaalde elementen van integratie, waaronder het verblijf in België sedert 2000, de geboorte van zijn kinderen en hun schoolgaan, de tewerkstelling, het volgen van opleidingen en het kunnen uitoefenen van een knelpuntberoep (dakbedekker), zijn geenszins van aard om te kunnen doen aannemen dat de verzoeker de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kon indienen vanuit het herkomstland of vanuit een derde land overeenkomstig de normaal geldende procedure. '

Deze standaardmotivering is de enige reden die aangehaald wordt om de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf te weigeren.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een té summiere materiële motivering. Summiere motiveringen worden niet aanvaard.

De beslissing dd. 23.10.2008 stelt:

'Het element van de tewerkstelling en de mogelijkheid tot uitoefening van een knelpuntberoep wegens zijn opleiding als dakdekker worden niet aanvaard als buitengewone omstandigheid daar het hem niet toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren.'

Het beroep van dakdekker is één van de beroepen waarvoor de vacatures moeilijk ingevuld raken. Het beroep is bijgevolg terug te vinden op de door de VDAB uitgebrachte lijst van knelpuntberoepen.

Zeer recent (april jl.) werd door de VDAB gesteld werd dat er in één jaar tijd 38,5% moeilijk invulbare vacatures bijgekomen zijn. Zelfs in tijden van zeer hoge werkloosheid vinden werkgevers niet voor alle beroepen even gemakkelijk kandidaten.

Dat verzoeker dergelijk knelpuntberoep uitoefent, is dan ook lovenswaardig en kan dan ook enkel positief beoordeeld worden in het kader van deze regularisatieaanvraag.

3.2. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

In casu beperkt de Minister zich tot het stellen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf d. d. 23.10.2008 niet ontvankelijk is bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering zodat de formele motiveringsplicht is geschonden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het gebrek aan buitengewone omstandigheden om zijn beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is omdat het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoekster onmogelijk zou maken na te gaan of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Verwerende partij bespreekt bijgevolg enkel de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat komt vast te staan dat er niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is. Het onderdeel waarop verzoekster kritiek geeft op het motief inzake een knelpuntberoep is niet ontvankelijk omdat er in de bestreden beslissing geen zulk motief voorkomt en deze kritiek geen betrekking heeft op de bestreden beslissing. Artikel 9 bis is een restrictief toe te passen uitzondering. In hoofde van verzoekster kunnen geen buitengewone omstandigheden aanvaard worden, zodat ze zich

niet op ontvankelijke wijze kan beroepen op artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel werd geenszins ingevoerd om illegaal in het Rijk verblijvende vreemdelingen de mogelijkheid te bieden alsnog een verblijfsvergunning voor langer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde van de minister oordeelde bij het nemen van de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters situatie kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster niet als vluchteling werd erkend en reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert betreffende de eerste bestreden beslissing tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

In haar aanvraag zette verzoekster het volgende uiteen over de buitengewone omstandigheden:

*“Middels huidig schrijven wenst ondergetekende een verzoek tot verblijf in te dienen omwille van volgende redenen en buitengewone omstandigheden;
Ondergetekende verblijft sedert 2000 onverkort in België.
Ondergetekende heeft een asielaanvraag gedaan welke pas werd afgesloten op 30.04.2003.
In tussentijd heeft ondergetekende steeds legaal in België verbleven.
De kinderen van ondergetekende zijn hier in België geboren en volgen hier al hun gehele leven school.
Ondergetekende wenst verder in het Rijk te verblijven.*

Thans is een derde asielprocedure hangende. Desalniettemin wenst ondergetekende in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 een machtiging tot langer verblijf dan drie maanden in België te bekomen.

Het centrum zijner belangen en die van haar kinderen ligt in België. Ondergetekende heeft geen enkele andere binding met enig ander land.

Ondergetekende en haar gezin zijn volledig geïntegreerd in België.

Ondergetekende is van oordeel dat deze elementen buitengewone omstandigheden uitmaken welke een toelating tot verblijf van meer dan drie maanden in België verantwoorden.”

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Uit de hierboven opgesomde elementen van de aanvraag en van de bestreden beslissing, blijkt dat verwerende partij heeft geantwoord op alle elementen van de aanvraag van verzoekster.

Verzoekster voert aan dat in de eerste bestreden beslissing betreffende de elementen van integratie enkel een standaardmotivering wordt aangehaald die te summier is en dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat verzoeker een knelpuntberoep kan uitoefenen.

Betreffende de door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen van integratie (ze verblijft sinds 2000 in België, haar asielprocedure duurde tot 30 april 2003, haar kinderen werden hier geboren en volgen hun hele leven hier school, ze heeft geen binding met een ander land, ze is volledig geïntegreerd in België), wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende geantwoord:

“De door de betrokkene aangehaalde elementen van integratie, waaronder het verblijf in België sedert 2000, de geboorte van haar kinderen en hun schoolgaan, zijn geenszins van aard om te kunnen doen aannemen dat de verzoekster de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kon indienen vanuit het herkomstland of vanuit een derde land overeenkomstig de normaal geldende procedure. Niets verhindert de betrokkene om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied. De verzoekster wist immers dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.’ en “Het is tijdens dit precaire verblijf dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond en dat zij het schoolbezoek van de kinderen liet doorgaan. Zodoende poogt zij om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat haar niet in dank kan worden afgenomen. De geboorte van haar kinderen op Belgische bodem vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij dezelfde verblijfstoestand hebben als de ouders en zij hun ouders dus dienen te vergezellen op het moment dat zij gevolg geven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten. Het schoolgaan van de kinderen is evenmin uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Zij brengt geen enkel element aan, dat aantoont dat deze scholing niet gelijktijdig zou kunnen verdergezet worden in het herkomstland. Bovendien wordt in het verzoekschrift niet aangehaald dat deze scholing een bijzonder onderwijs zou vergen of een infrastructuur die ter plaatse niet aanwezig zou zijn. De betrokkene wist dat de scholing enkel een tijdelijke oplossing is in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van de asielprocedure om die ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De verzoekster beweert dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt. Nochtans is het zo dat het haar niet is toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te verrichten terwijl ze niet aantoont dat ze in het herkomstland geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid om alzo in te staan voor het levensonderhoud van haar gezin”.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat dit een standaardmotivering is. De gemachtigde van de minister heeft de aanvraag grondig onderzocht en rekening gehouden met alle door verzoekster aangevoerde elementen en deze beantwoord. Hij is op alle elementen afzonderlijk ingegaan.

De omstandigheid dat verzoekster een knelpuntberoep zou kunnen uitoefenen werd niet aangehaald in haar aanvraag en wordt ook niet vermeld in de bestreden beslissing. Dit motief betreft een motief in de beslissing genomen ten opzichte van verzoeksters partner. Verzoeksters partner heeft deze beslissing tevens aangevochten in een afzonderlijk beroep. Dit onderdeel van het middel is niet gericht tegen de bestreden beslissing en dienvolgens niet ontvankelijk.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of tot stand gekomen zijn op basis van een manifeste appreciatiefout. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De motieven van de bestreden beslissing steunen op gegevens die terug te vinden zijn in het administratief dossier. De gemachtigde van de minister is op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing gekomen. Verzoekster toont de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet met concrete gegevens aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 iuncto 12 EVRM)

Verzoeker woont inmiddels reeds méér dan 8 jaar tijd in België en heeft hier het 'centrum van zijn belangen' gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn gezin én van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. De kinderen van verzoeker en zijn echtgenote volgen onderwijs aan Belgische scholen. Zij zullen verzoeker bijgevolg niet vervoegen bij het teruggaan naar Kosovo. Ook al betekent dit slechts een 'tijdelijke verwijdering van het grondgebied' voor verzoeker, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor de opvoeding van zijn kinderen én voor een relatie, van welke aard ook.”

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster in gebreke blijft uiteen te zetten waarom zij artikel 12 van het EVRM, dat het recht om te huwen omvat, geschonden zou achten. Dit onderdeel van het middel acht zij onontvankelijk. De bestreden beslissing vormt in de gegeven omstandigheden geen verboden inmenging in de uitoefening van verzoeksters recht op privé- en gezinsleven. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen te voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien oordeelde de Raad van State reeds dat een mogelijke toepassing van artikel 8 de vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten dan ook niet strijdig is met dit verdragsartikel. Bovendien is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan ter voorkoming van strafrechtelijke inbreuken, illegaal verblijf is een strafrechtelijke inbreuk. Betreffende het naar school gaan van de kinderen werd niet aangetoond dat ze schade zouden lijden in het geval van een terugkeer. De kinderen van verzoekster integreerden in een periode waarin verzoeksters verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielaanvraag en waarvan verzoekster diende te weten dat aan dit verblijf een einde kon komen bij een negatieve beslissing.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, wordt opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, wordt vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster beperkt zich in het middel tot de vaststelling dat het gezin van elkaar gescheiden zal worden. De bestreden beslissingen gelden echter ook voor de drie kinderen, en ten opzichte van verzoeksters partner werd eveneens een beslissing houdende onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen. Het gezin wordt dus niet van elkaar gescheiden. Gezien de eerste bestreden beslissing op grond van afdoende motieven vaststelt dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden doet gelden waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf in België zou mogen indienen, en gezien de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, nadat verzoekster zich in het bezit zal hebben gesteld van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten, kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.